

«Τα κράτη δεν έχουν φίλους, έχουν μόνο συμφέροντα»

Γράφει ο **Δημήτρης Νατσιός** (Δάσκαλος - Κιλκίς)

«Το σώφρον του ανάνδρου πρόσχημα εστί».

Η σύνεση είναι η δικαιολογία του δειλού.

Θουκυδίδης

1923. 14 Μαΐου. Ο Νικόλαος Πλαστήρας, «ο Μαύρος Καβαλάρης», ο θρυλικός στη Μικρά Ασία διοικητής του 5/42 συντάγματος Ευζώνων του «Σεϊτάν Ασκέρ», εκφωνεί λόγο, στην Αθήνα στους αποδεκατισμένους και εσκοτισμένους στρατιώτες του. Η δύσμοιρος πατρίδα σηκώνει αιματοκυλισμένη τον σταυρό της καταστροφής. Εκατομμύρια πρόσφυγες, όσοι γλίτωσαν το μαχαίρι από τις ορδές του αιμοσταγούς Κεμάλ, κρύβοντας κάτω από τα κουρέλια τους τα εικονίσματα από τα υποστατικά τους στην «Αιολική γη», έρχονται στην πατρίδα γεμάτοι πληγές. Πληγές που ποτέ δεν επουλώθηκαν...

Δημήτρης Νατσιός

Το κράτος διαλυμένο. Ο πολιτικός κόσμος και υπόκοσμος, όσοι δεν τουφεκίστηκαν στο Γουδί – τι ωραίο επεισόδιο της ιστορίας μας – έχουν εξαφανιστεί. «Το Γένος ευρίσκεται εις τον Άδην» κατά την έκφραση του εθνοϊερομάρτυρος Μητροπολίτη Σμύρνης Χρυσοστόμου, τον οποίο κομμάτιασαν οι οπαδοί του Ισλάμ. Αλύγιστος, ο μπαρουτοκαπνισμένος «Αρχηγός», στέκει όρθιος.

Δεν δείχνει φόβο και ηττοπάθεια. Δεν συμβουλεύει σύνεση και αυτοσυγκράτηση ούτε καταφεύγει σε διεθνή... καφενεία ή κηφηνεία, όπως θα έγραφε ο μακαρίτης πια σπουδαίος Σαράντος Καργάκος, τύπου ΟΗΕ, Ε.Ε., Δικαστήριο Χάγης και λοιπές συνάξεις χασομέρηδων της οικουμένης. Όχι. Είναι πολεμιστής, φόβος και τρόμος των μωχαμετάνων, Έλληνας πραγματικός.

Λέει των στρατιωτών του:

«Και όμως, θα πολεμήσω σαν έλθει η ώρα, και θα πολεμήσετε και σεις, γιατί το θέλει η πατρίδα. Σας είπαν λαοπλάνοι να τους ψηφίσετε για να σας αποστρατεύσουν• και σας οδήγησαν στον αιματηρότερο πόλεμο που κάνατε ποτέ και σας μουντζούρωσαν το μέτωπο και σας και της Ελλάδας όλης.

Εγώ δεν σας υπόσχομαι αποστράτευση• εγώ σας λέγω πως μπορεί να ξαναπολεμήσετε. Ούτε θα σας ρωτήσω αν θέλετε να πολεμήσετε, παρά θα σας πάγω, σαν έλθει η ώρα και με την βία ακόμα, στη φωτιά. Την Ελλάδα από το αυτί θα την αρπάξουμε και θα την σώσουμε, θέλει δεν θέλει.

Και θα την σώσετε εσείς και θα πολεμήσετε καλά, όταν είναι ανάγκη και το θέλει η Πατρίδα». (Χρ. Γιανναρά, Αλφαβητάρι του Νεοέλληνα, σελ. 104, εκδ. «Πατάκης»).

Αυτά τω καιρώ εκείνω. Εν μέσω ολέθρου και αποσύνθεσης, ακούγεται ο γαλανόλευκος λόγος, η

παλληκαρία φωνή του αληθινού ηγέτη. «Στώμεν καλώς», θα πολεμήσουμε για την Πατρίδα. Από το αυτί θα την αρπάξουμε, στην αγκαλιά θα την πάρουμε, αλλά θα τη σώσουμε, θέλει δεν θέλει....

Τω καιρώ ετούτω, των λαοπλάνων εθνομηδενιστών της αψόγου στάσεως, ακούγονται οι ψοφοδεείς μουρμούρες των γονατισμένων. «Διεθνές δίκαιο». «Έχουμε ισχυρούς συμμάχους». «Συνεκμετάλλευση», «να πάμε στην Χάγη». «Είμαστε προβλέψιμος σύμμαχος».

(Κάποιος να εξηγήσει στον κ. Μητσοτάκη τι σημαίνει προβλέψιμος. Η λέξη για σχέσεις κρατών είναι κακόσημος και εκλαμβάνεται ως βεβαίωση υποτέλειας και υπακοής. Αυτά άκουγε από μικρός αυτά εφαρμόζει τώρα που έγινε ό,τι έγινε.

Τα ίδια δεν λέει και η “σκιώδης” αδελφή του; Είναι οικογενειακή παράδοση; σ’ αυτό το σόι η ξενοδοχεία).

Τα οψώνια της...προδοσίας της Μακεδονίας από την μαγαρισιά που κυβέρνησε, ζούμε. Εισέπραττε συγχαρητήρια από τους «Συμμάχους» μας, ο αγραβάτωτος νεοσταλινιστής, κορδωνόταν για το «ιστορικό του επίτευγμα» και αγνοούσε ότι έσκαβε τον τάφο της Πατρίδας.

Οι Τούρκοι πανηγύριζαν, όταν υπέγραφε ο Εφιάλτης Κοτζιάς στις Πρέσπες, αλλά... τι να πεις και τι να γράψεις. «Ο τε τους πολεμίους ευεργετών, προδότης» αυτό, το λεχθέν υπό του Μ. Φωτίου, αρκεί).

Η πατρίδα πια απροκάλυπτα, μόνο το τελεσίγραφο τύπου Γκράτσι στον Ιωάννη Μεταξά λείπει, απειλείται από το απέναντι λυσσασμένο ισλαμικό σκυλί, με πόλεμο. Πλαστήρα, να διαλαλήσει ότι θα το πολεμήσουμε και θα το στείλουμε στο κλουβί του, τώρα δεν έχουμε. «Στον τόπο που κρεμούσαν οι καπεταναίοι τ’ άρματα, κρεμούν οι γύφτοι τα νταούλια».

Ψελλίζουν την φράση, τυμπανιαίας αποφοράς, φράση που νομίζουν οι αφελείς ότι ενθαρρύνει ενώ μεγεθύνει την δειλανδρία τους: «Δεν είμαστε μόνοι». Μάλιστα. Δηλαδή, αν μας επιτεθούν οι αγαρηνοί Τούρκοι, αν χτυπήσουν το Καστελόριζο, θα σπεύσουν γαλλικές φρεγάτες, ολλανδικά μαχητικά και γερμανικά υποβρύχια να μας υπερασπιστούν; Ισχύει αυτό; Ειπώθηκε από τους...εταίρους μας;

Αστεία πράγματα. Τι είδους στήριξη θα μας προσφέρουν; Πότε μας βοήθησαν Φράγκοι; Στην Κύπρο; Στο θέμα των Σκοπίων; Και γιατί να εναντιωθούν στον κρανιοκενή πελάτη τους, τον άπληστο Τούρκο, όταν γνωρίζουν ότι οι ελληνόφωνες υποτελείς κυβερνήσεις θα υποχωρήσουν; Ως, τότε ο εμπαιγμός, η απάτη και η προδοσία αυτού του ευκολόπιστου λαού; Ως τότε θα μιλούν σαν να απευθύνονται σε περίπου ηλίθιους;

«Οι Σύμμαχοι μας γνωρίζουν τους Τούρκους «ως ομολογουμένως βαρβάρους άξιους να κατέχουν την θέσιν των δημίων της ανθρωπότητας και μνημονευομένους εν τη ιστορία μόνον διά τας αυτών ανήκουστους ωμότητας και βανδαλικής απανθρωπίας», όπως διαβάζουμε σε παλιό ιστορικό βιβλίο.

Μα, ακριβώς έτσι τους θέλουν. Φιλοπόλεμα αρπακτικά. Αγοράζει όπλα η φιλειρηνική Αυστρία ή ο Καναδάς ή η Νορβηγία, Δανία; Όχι. Ποιοι είναι οι ιδανικοί πελάτες; Πρώτα τα κράτη-δήμιοι και δεύτερον όσα ατυχώς συνορεύουν με αυτά.

Οι ύαινες οσμίζονται το αίμα και τα ...ψοφίμια και ο νοών νοείτω. Και ακριβώς έτσι θέλουν και την ελληνόφωνη ηγεσία μας.

Ξενόδογλη, διχασμένη, υπάκουη, αμόρφωτη, διεφθαρμένη, άθυρμα και παίγνιο στα χέρια τους, χωρίς εθνική φιλοτιμία, χωρίς φιλοπατρία, άθεη, μ’ έναν λόγο καντιποτένιες μετριότητες, ικανές για κάθε αθλιότητα και προδοσία.

Ιδανικό περιβάλλον για τις βρομοδουλειές των «Συμμάχων» μας, που κατά τα άλλα δεν θα μας αφήσουν μόνους. Από την μια ένας αφιονισμένος Τούρκος πρόεδρος που απειλεί και ένας ... τετρομαγμένος Έλληνας Πρωθυπουργός, που εκλιπαρεί.

Αυτή είναι η στυγνή αλήθεια. Ως τότε θα πιστεύουμε στο παραμύθι του φιλελληνισμού; Δεν υπάρχουν ούτε υπήρξαν ποτέ φιλελληνικές κυβερνήσεις ή φιλέλληνες πολιτικοί. Οι φιλελληνικοί λόγοι είναι σανός και άχυρο που υποκρύπτουν συμφέροντα και σκοπιμότητες. Είναι πάντοτε δόλιοι και παγιδευτικοί.

Όπως έλεγε ο Ντε Γκώλ «τα κράτη δεν έχουν φίλους, έχουν μόνο συμφέροντα». Και αυτά τα συμφέροντα, που καθορίζουν τις σχέσεις των εθνών, αλλάζουν αδιάκοπα.

Οι μύθοι περί φιλελληνισμού, έγραφε ο Κ. Σακελλαρόπουλος, στο αποκαλυπτικό του βιβλίο «Η σκιά της Δύσεως (Αθήνα, 1954, σελ. 333), «υπήρξαν ανέκαθεν πηγαί πλανών και αφορμαί πικρών απογοητεύσεων.

Δεν είναι καιρός να κατανοηθεί από κάθε Έλληνα ότι πολιτικός φιλελληνισμός, υπό την έννοια που αρεσκομέθα να του δίδομεν, δεν υπήρξε ποτέ ούτε θα υπάρξει; Ότι η πολιτική όλων των Δυνάμεων, ιδίως των Μεγάλων, ήτο και θα είναι εις όλας τας εποχάς ωμότατα ρεαλιστική;».

12.01.2020